

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 174/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 grudnia 2021 roku w sprawie II K 546/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. M. (1)	fakt zatrudnienia oskarżonego od 2016 roku zakres jego obowiązków, sytuacja finansowa i rodzinna - posiadanie przysposobionych dzieci	zaświadczenie od pracodawcy, umowa o pracę	283-290
2.1.1.2.	M. M. (1)	brak mandatów i punktów karnych	informacja	348-349
2.1.1.3.	M. M. (1)	fakt bycia honorowym dawcą krwi	oświadczenie	321
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	zaświadczenie od pracodawcy, umowa o pracę	dokument sporządzony przez uprawniony do tego podmiot, w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności		
2.1.1.2	informacja	dokument sporządzony przez uprawniony do tego organ, w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności		
2.1.1.3	oświadczenie	dokument sporządzony przez uprawniony do tego organ, w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione			

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obraza prawa procesowego — art. 167 k.p.k. mająca wpływ na treść orzeczenia - poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej z urzędu z zakresie ustalenia dotychczasowego zachowania się oskarżonego na drogach jako kierowcy naruszającego przepisy prawa o ruchu drogowym i w konsekwencji przyjęcie za podstawę ustaleń faktycznych stanowiska, iż prowadzenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>pojazdów przez skazanego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, a tym samym uznaniu, iż zachodzą przesłanki do fakultatywnego orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Powyższy zarzut zdezaktualizował się w związku z załączeniem na etapie postępowania odwoławczego zaświadczenia o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, dotyczącego oskarżonego M. M. (1), odnośnie wykazu wykroczeń drogowych i liczby punktów karnych za wykroczenia w ruchu drogowym popełnionych przez oskarżonego, z którego wynika, że M. M. (1) nie figuruje w w/w ewidencji.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego</p>	<p># zasadny</p>			

wyroku w części przez odmienne orzeczenie poprzez uchylenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.	# częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo w punktach 3.2 i 3.3.				
3.2.	Obraza przepisów prawa materialnego, tj art. 42 § 1 k.k. polegająca na orzeczeniu wobec M. M. (1) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, podczas gdy przepis ten daje możliwość orzeczenia jedynie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonego rodzaju.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				

Przede wszystkim, w odniesieniu do zarzutów sprecyzowanych w apelacji obrońcy oskarżonego, a jak wynika z analizy treści skargi dotyczących naruszenia prawa materialnego, przypomnieć należy, że uchybienie takie może polegać na błędnej subsumcji określonego zachowania pod przepis prawa, na zastosowaniu określonego przepisu prawa, pomimo że ustawa nie pozwala na jego zastosowanie lub na niezastosowaniu określonego przepisu prawa, gdy ustawa nakazuje jego zastosowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, OSNPG 1977, Nr 10, poz. 90). Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego w sytuacji, kiedy strona kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne domagając się zastosowania określonego przepisu prawa materialnego do – konkurencyjnej wobec przyjętej przez Sąd –

forsowanej wersji zdarzenia. Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego także wówczas, gdy ustawa stwarza organowi postępowania tylko możliwość zastosowania określonego przepisu. A zatem, o obrazie prawa materialnego można mówić jedynie wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.07.1974 r., V KR 212/74, opubl. OSNKW 1974, Nr 12, poz. 233; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2002 r., V KKN 319/99, Legalis). Orzeczenie musi być oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2007 r., IV KK 234/06, Legalis). Zarzut obrazy prawa materialnego może powstać tylko na bazie niekwestionowanych ustaleń. Innymi

słowy, musi mieć zakotwiczenie w niespornych ustaleniach faktycznych.

Zwalczanie ustaleń nie stwarza punktu zaczepienia dla zarzutu obrazy prawa materialnego, dla którego bazą (punktem wyjścia) są ustalenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.01.2007 r., V KK 177/06, Legalis).

W aspekcie powyższego, nieprawidłowym jest kwestionowanie rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczenia przez Sąd Rejonowy o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych poprzez zarzut oparty o art. 438 pkt 1a k.p.k. (obrońca wskazuje przepis art. 438 pkt 1 k.p.k. choć z treści zarzutu wynika, że chodzi o normę wyrażoną w pkt 1a tegoż przepisu). Bowiem z istoty swej obraza prawa materialnego stanowi podstawę odwoławczą wówczas, gdy prawo to zostało wadliwie zinterpretowane przez Sąd pierwszej instancji, to jest gdy Sąd ten wadliwie zastosował przepis

prawa materialnego pomimo, że w układzie okoliczności sprawy nie było to dopuszczalne, bądź wówczas, gdy sąd nie zastosował przepisu prawa materialnego pomimo, iż w konkretnym układzie było to obligatoryjne. Zostało to ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który jednoznacznie stwierdza, że zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub nie zastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, Legalis). Nie można zatem zarzucać naruszenia przepisu prawa materialnego wskazując jednocześnie na fakty, które zdaniem skarżącego sąd winien ustalić, bowiem należy wówczas opierać się na ustaleniach poczynionych przez sąd. Przepis art. 42 § 1 k.k. przewiduje

orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju, nie wskazując jednocześnie kryterium podziału rodzajowego, toteż w doktrynie wskazuje się na różne klasyfikacje pojazdów. Dokonuje się podziałów według: strefy ruchu (lądowe, wodne, powietrzne), napędu (mechaniczne, niemechaniczne), przeznaczenia (samochody osobowe, ciężarowe, ciągniki rolnicze, autobusy), ładowności itd. Określając zakaz, sąd może odwołać się do któregośkolwiek z podziałów (zob. R.A. S., Zakres przedmiotowy, s. 143 oraz. K. Ł., Zakaz prowadzenia pojazdów, 2017, s. 285–286). A zatem, odkodowując normę art. 42 § 1 k.k. w zakresie zakresu przedmiotowego zakazu, trzeba mieć na uwadze jego ratio legis, polegające na eliminowaniu z ruchu tych osób, które prowadząc określone pojazdy mogą stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa

ruchu. Rację ma SN, że "Ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.10.2011 r., IV KK 201/11, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.03.2009 r., II KK 269/08, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.04.2008 r., V KK 56/08, Legalis). O takim celu zakazu świadczy wyraźne podkreślenie w tym przepisie, że jego orzeczenie jest uzasadnione "w szczególności, jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji".

Trafnie wskazywał SN, że: "Wybór zakresu omawianej kary dodatkowej (obecnie środka karnego) zależy będzie od oceny stopnia zagrożenia, jakie w konkretnym wypadku może

stwarzać powrót sprawy do ruchu. Dla oceny tej istotne znaczenie mają okoliczności towarzyszące wypadkowi, cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania przez niego alkoholu, kwalifikacje zawodowe sprawcy, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp." (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28.02.1975 r., V KZP 2/74, Legalis). Słusznie przyjmuje się w doktrynie, że ograniczenie prowadzenia pojazdów do określonego rodzaju może być dokonane przez wymienienie rodzaju czy rodzajów pojazdów objętych zakazem (J. Wojciechowska, [w:] Rejman, Kodeks karny, 1999, s. 890), oraz że zakaz ten może dotyczyć jednego rodzaju pojazdów albo też objąć ich szerszy zakres (Gardocki , Prawo karne, 2013, s. 181). W art. 42 § 1 k.k. nie określono rodzajów pojazdów, a zatem mogą wchodzić w grę różne rodzaje, zależne od przyjętego

kryterium podziału rodzajowego pojazdów. Pojazdy można dzielić - w zależności od określonego kryterium - m.in. na pojazdy lądowe, wodne i powietrzne (kryterium strefy ruchu), pojazdy mechaniczne i niemechaniczne (kryterium napędu), samochody osobowe i ciężarowe, ciągniki rolnicze, autobusy (kryterium przeznaczenia), samochody ciężarowe o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony i samochody ciężarowe o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 tony (kryterium ładowności).

W związku z tym – wbrew stanowisku skarżącego - sąd określając zakaz może uczynić to przez odwołanie się do któregośkolwiek z wyżej wymienionych podziałów. Nie ma ustawowych przeszkód, aby sąd orzekł, np. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, obejmując w ten sposób zakazem uprawnienia do

<p>prowadzenia wszystkich pojazdów mechanicznych ze wszystkich stref ruchu (R.A. Stefański, Zakres..., s. 141-146).</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części przez odmienne orzeczenie poprzez uchylene środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Naruszenie art. 42 § 1 k.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez orzeczenie rażąco niewspółmiernego, a przez to nazbyt dolegliwego, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, w sytuacji gdy:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>a. istotą i celem tego środka karnego jest przede wszystkim wyeliminowanie z ruchu drogowego kierujących pojazdami, którzy zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji, podczas gdy oskarżony daje rękojmię bezpiecznego uczestnictwa w ruchu drogowym, bowiem posiada duże doświadczenie i wysokie kwalifikacje w zakresie prowadzenia pojazdów i zawsze kierował się wysokim miernikiem staranności i ostrożności w komunikacji</p> <p>b. zakaz prowadzenia pojazdów pozbawił oskarżonego i jego rodzinę jedyne źródła utrzymania, jak też uniemożliwił pracę, co świadczy o nazbyt dolegliwych konsekwencjach nie tylko dla oskarżonego, lecz także jego rodziny, a przede wszystkim małych dzieci.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się do powyższego zarzutu sprowadzającego się w istocie do kwestii rażącej niewspółmierności środka karnego stwierdzić należy, iż jest on także chybiony.</p> <p>Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a</p>		

więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy,

których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Przy wymiarze środka karnego za przypisane oskarżonemu przestępstwo trzeba mieć na względzie to, że bezpieczeństwo i porządek na drogach w największym stopniu zależne są od uczestników ruchu. Zachowania godzące w owo

bezpieczeństwo
muszą więc być
należycie
(współmiernie do
zawinienia i
okoliczności
przedmiotowych)
represjonowane.
Stąd też okres, na
jaki sąd orzeka
ten środek, winien
odpowiadać przede
wszystkim potrzebie
prewencyjnego i
wychowawczego
oddziaływania, a
pośrednio też i
odbioru orzeczenia
sądowego jako
słusznego, w
kontekście stopnia
zawinienia
oskarżonego.

W aspekcie
powyższego,
podzielić należało
stanowisko Sądu
pierwszej instancji
co do zasadności
orzeczenia wobec
oskarżonego środka
karnego w postaci
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych w
strefie ruchu
lądowego w
wymiarze 1 roku.
Jest oczywistym, że
celem rzezonego
środka karnego
jest zapewnienie
bezpieczeństwa na
drogach, zmuszenie
osób naruszających
zasady
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym do
ich przestrzegania w

przyszłości, ale także i przekonanie innych uczestników tego ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym regułom. Ratio legis środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega na tym by osoby nieprzestrzegające zasad bezpieczeństwa ruchu z braku wyobraźni, czy też poczucia odpowiedzialności były z ruchu tego wyłączone i to na odpowiedni okres czasu. Jest to najskuteczniejszy sposób zapewnienia bezpieczeństwa na drogach (poza nieustanną edukacją kierujących i innych uczestników ruchu drogowego), zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości tudzież przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania ustanowionym w tej mierze regułom (por. także wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia

29.10.2015 roku, II Ka 385/15, Lex nr 1917507). Oskarżony swym zachowaniem umyślnie naruszył przepisy ruchu drogowego, poruszając się z prędkością o ponad 30 km/h wyższą niż dopuszczalna, niewłaściwie obserwując przedpole jazdy oraz nie zachowując bezpiecznej odległości od poprzedzającego rowerzysty, przyczynił się w sposób znaczący do wypadku komunikacyjnego, w następstwie którego, w którym 17-letni pokrzywdzony doznał rozległych obrażeń ciała, skutkujących jego śmiercią. Dodatkowo okolicznością o wydźwięku obciążającym oskarżonego, jest niewątpliwie zatem tragiczny skutek wypadku, w którym zginął młody, kilkunastoletni człowiek. Wprawdzie podsądny nie był dotychczas karany mandatami za wykroczenia drogowe, w tym za przekroczenie prędkości, niemniej jednak jako

kierujący winien podejmować działania, które mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa innym osobom, a nie lekceważyć obowiązujące zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym (czy to w sposób umyślny, czy też nieumyślny). W tych okolicznościach roczny wymiar zakazu wobec oskarżonego, będzie surową represją dla niego (szczególnie w kontekście ciężących na nim zobowiązań zawodowych, rodzinnych i finansowych), wzbudzając przy tym odpowiednią refleksję i wyrabiając właściwe nawyki w kierunku przestrzegania obowiązujących zasad w ruchu drogowym. Okoliczności powyższe przemawiają za uznaniem, iż kara wolnościowa (1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat wzmocniona dodatkowo karą 250 stawek dziennych grzywny (każda stawka po 20 złotych) i zakaz na wskazanym

poziomie będą adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz do stopnia jego zawinienia.

Pamiętać należy, iż oskarżony potrafił rowerzystę na skutek niewłaściwego obserwowania przedpola jazdy i przekroczenia prędkości, a eksponowanie okoliczności doświadczenia i wysokich kwalifikacji w zakresie prowadzenia pojazdów oraz sytuacji rodzinnej (zawartych w skardze apelacyjnej) - w świetle tragicznego skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego - jako argumentów do odstąpienia od orzekania środka karnego w omawianej postaci w ogólne - nie jest zasadne.

Inkryminowane zachowanie oskarżonego M. M. (1), a mianowicie naruszenie jednych z podstawowych w ruchu drogowym zasad - przekroczenie dopuszczalnej prędkości i należyte obserwowanie pola jazdy - które to

przyczyniło się do zaistnienia wypadku drogowego o poważnym skutku, w postaci śmierci rowerzysty F. M., podważa dotychczasowe zaufanie do niego jako do osoby bezpiecznie prowadzącej pojazd, świadcząc o tym, że jego uczestnictwo w ruchu w charakterze kierowcy nie daje pełnej gwarancji bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a tym samym jednoznacznie przemawia za czasowym pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Oskarżony poruszając się z prędkością około 108-109 km/h, przy obowiązującej dopuszczalnej prędkości 70 km/h, nie zważał ani na bezpieczeństwo własne ani innych użytkowników drogi. Nadmierna prędkość uniemożliwiła mu bezpieczne zareagowanie na sytuację na drodze. Zasadniczą zatem przyczyną inkryminowanego zdarzenia było

zachowanie
podsądnego, bo
gdyby jechał z
dozwołą
prędkością czyli
70 km/h, miałby
możliwość
uniknięcia wypadku
poprzez wykonanie
intensywnego
hamowania, co
zapobiegłoby
uderzeniu w rower,
którym poruszał się
pokrzywdzony. Tak
więc w wyniku
przekroczenia zasad
ruchu drogowego
przez podsądnego,
doszło do zdarzenia
drogowego, w
konsekwencji
którego
pokrzywdzony
doznał szeregu
obrażeń ciała i
zmarł. Tym samym
oczywiste jest, że
gdyby do
zachowania M. M.
(1) polegającego na
prowadzeniu przez
niego pojazdu z
nadmierną
prędkością, która
uniemożliwiła mu
podjęcie skutecznej
reakcji na zaistniałą
sytuację drogową,
nie doszło, to do
wypadku również
by nie doszło.
W tym stanie
rzeczy mimo, że
czyn był zdarzeniem
epizodycznym w
dotychczas
nienagannym życiu
oskarżonego M. M.
(2), to jednak

okoliczności jego popełnienia determinowały potrzebę orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów. Oskarżony wykazał się na tyle nieodpowiedzialną postawą i lekceważącym podejściem do przepisów ruchu drogowego, że należy przyjąć, iż jego uczestnictwo w ruchu w charakterze kierowcy nie daje pełnej gwarancji bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Mając przy tym na względzie zarówno ogólne dyrektywy wymiary środków karnych, jak i funkcję prewencyjną zakazu prowadzenia pojazdów, orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres 1 roku jest wystarczający do osiągnięcia wobec oskarżonego celów ukarania.

Wskazać jednocześnie należy, że utrudnienia związane z pozbawieniem M. M. (1) możliwości kierowania pojazdem tudzież ryzyko utraty przez niego pracy stanowią naturalną

<p>dolegliwość nałożonej sankcji. Sytuacja w jakiej obecnie oskarżony się znajduje jest wyłącznie wynikiem jego lekkomyślnego i nieodpowiedzialnego zachowania. Poza tym należy pamiętać, że podstawową funkcją analizowanego środka karnego jest prewencyjne oddziaływanie wobec społeczeństwa (ochrona przed nieodpowiedzialnym i zagrażającym pozostałym uczestnikom ruchu kierowcą), dlatego względ na powyższe również wykluczał uchylenie rzeczonoego środka karnego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części przez odmienne orzeczenie poprzez uchylenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 grudnia 2021 roku w sprawie II K 546/21.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		

Wyrok we
wskazanym zakresie
słuszny. Sąd I
instancji
przeprowadził w
przedmiotowej
sprawie
postępowanie
dowodowe w sposób
wszechstronny i
wyczerpujący, a
następnie
zgromadzony
materiał dowodowy
poddął rzetelnej
analizie i na tej
podstawie
wyprowadził
całkowicie słuszne
wnioski zarówno
co do winy
oskarżonego w
zakresie popełnienia
przypisanego mu
przestępstwa,
subsumcji prawnej
jego zachowania pod
wskazane przepisy
prawne, jak i
w konsekwencji
orzeczonej kary i
środka karnego.
Przedmiotem
rozważań
zaprezentowanych
przez Sąd Rejonowy
w pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku były nie
tylko dowody
obciążające
oskarżonego, ale i
dowody przeciwne,
ocenione w zgodzie z
zasadami logicznego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy

i doświadczenia życiowego.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2, 3	Zgodnie z art. 633 k.p.k. mającym zastosowanie z uwagi na fakt nieuwzględnienia apelacji wniesionych przez dwa		

uprawnione podmioty (art. 636 § 2 k.p.k.) o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto przy zastosowaniu zasad słuszności. W sytuacji bezzasadności zarówno apelacji obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego narzucającym się sposobem rozdziału obowiązku poniesienia tych kosztów jest obciążenie tymi kosztami obu stron, tj. oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego po połowie. Tym samym wydatki Skarbu Państwa prowadzące się jedynie do ryczałtu za doręczenia pism i wezwań w wysokości 20 złotych obciążą oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego po połowie. Zgodnie z art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych oskarżony został obciążony opłatą za drugą instancję w wysokości 680 złotych. Oskarżyciel posiłkowy został obciążony opłatą w

	kwocie 60 złotych za postępowanie odwoławczy zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych, to jest opłatą za nieuwzględnioną apelację oskarżyciela posiłkowego, którą wymierza się w wysokość od 60 do 240 złotych.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. M. (1).
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie dotyczące środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 grudnia 2021 roku w sprawie II K 546/21.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana